

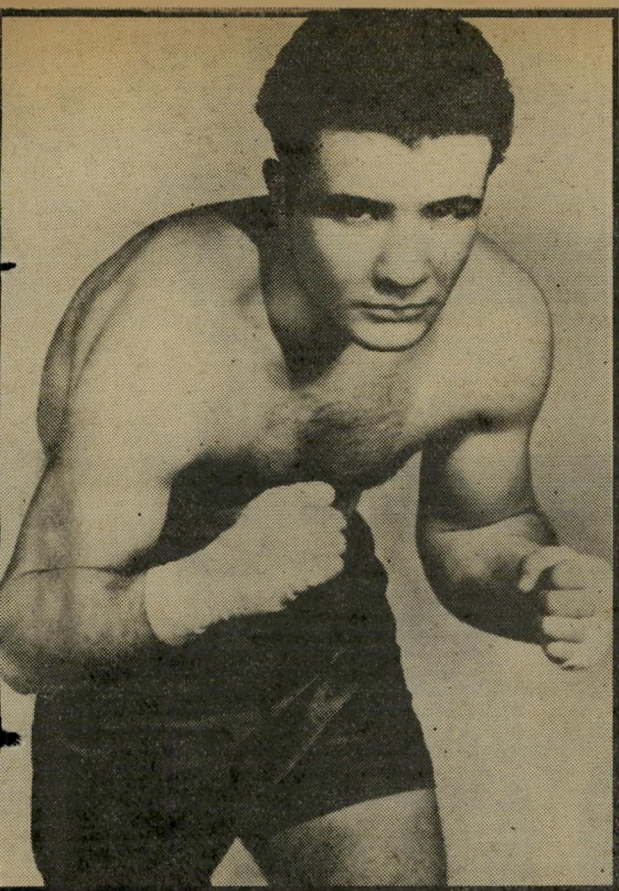
הזרנוע

סרטים

דם, דם, דם

השור הזועם הוא אחד הסרטים האלי-מים ביותר של השנים האחרונות, ולא רק משום שהוא עוסק באיגרוף. סרטים רבים קדמו לו בנושא זה, והיו בהם סצינות רבות של קרבות בזירה. ברבים מהם נטה היחס שבין הזמן שהוקדש להתגוששות עצמה לבין הזמן שהוקדש לשאר חלקי הסרט, בצורה ברורה לטובת "הספורט האצילי". כדברי הכמאי מארטין סקורסזה: "מתוך 120 הדקות של השור הזועם רק 15 דקות מוקדשות לקרבות עצמם."

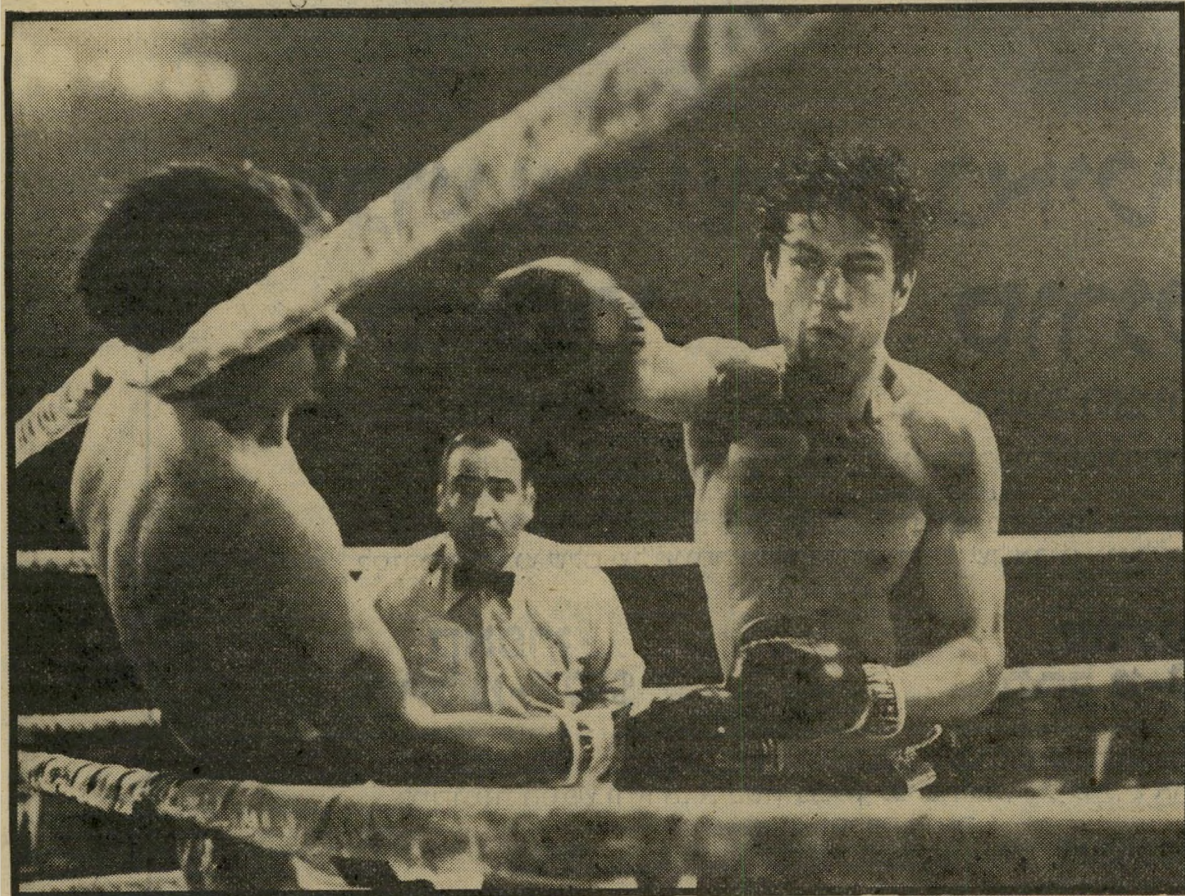
אלא שמהלומות האגרופים בזירה, תהיינה חזקות כאשר תהיינה, אינן אלא חלק קטן ומישני מן האלימות השוררת בסרט. נוכח הקהל הזועק, התובע דם ויזע, מוכר נה האלימות כמעט מאליה. אלא שבסרטו החדש של סקורסזה קשה למצוא אפילו רגע אחד שבו אין האלימות מושלת בכיפה. אין רגע של רגיעה, של תוגה, של מחשיבה או של מנוחה. כמי שאחוז באובססיה של אלימות, אין סקורסזה מרפה מדמויו של תיו, מפתחת הסרט ועד סיומו, בונה עולם שבו אין דרך אחרת לתיקשורת בין אדם

המתגרף ג'ק לה-מוטה בנעוריו

השחקן רוברט דה-נירו בתפקיד לה-מוטה

"באותם ימים הייתי באמת נבל"

דה-נירו בתפקיד לה-מוטה כאחד הקרבות ב"שור הזועם" התפרצות של בהמיות

רוברט דה-נירו ב"שור הזועם" מתגרף הייתי

דה-נירו וקתי מוריאטי פצצה טעונה

שנים, והופך אותו לכרוניקה קפדנית של חיי אדם, שאין לו שום דרך אחרת לבטא את עצמו, חוץ מן האלימות. הזירה, כך נדמה, היא עבורו המקום שבו הוא מרגיש חופשי ביותר, ולו רק משום שמה-לומת אגרוף שם היא לא רק חוקית, אלא אפילו מומלצת, ואין שום צורך בשליטה עצמית, ואכן, סקורסזה מדגיש את ההתפרקות המוחלטת של לה-מוטה בזירה, את הפתיחות המוחלטת שבה הוא מחלק מהלומות ומקבל מהלומות, ונדמה כאילו הוא נהנה משני הדברים כאותה המידה. סקורסזה עוקב אחרי לה-מוטה מאז ש- היה בן 19, בחדר מעופש בברונקס, עד לזכותו בתואר העולמי, ההצלחה, הווי-לוג, ומכונות הפאר, וממשיך לרדוף אותו אחרי פרישתו — כשהוא כבר בעל מיסבאה כרסתן בפלורידה, מספר בדיחות

"כשראיתי את הסרט הגמור, התרגזתי תחילה, מודה לה-מוטה, שנשכר עליידי סקורסזה להיות יועץ מיוחד בזמן ההס-רטה ומדריכו של רוברט דה-נירו בכל הקשור לתורת האיגרוף ולכללי התנהגות בסרט. אני מוצג בו כנבל, אבל במחשבה שניה, זה היה כך. הייתי באמת נבל. היום כבר איני כזה, אבל אז זה היה כך." התפרקות מוחלטת. מה שחמור הרבה יותר מן הנבלות, לגבי הדמות של לה-מוטה בסרט, הרי זה סירובו של התס-ריט ושל הכמאי להיכנס לתוך איזשהו ניתוח פסיכולוגי, שיסביר מדוע לה-מוטה הוא כזה, ויצדיק את התנהגותו בצורה זו או אחרת. סקורסזה נוטל את החומר הגולמי, שמצא באוטוביוגרפיה של לה-מוטה, שיצאה לאור לפני יותר מעשר

צה (ראה אנשים בעולם, עמ' 23-24), ש- החל דרכו בביבי השופכין של הברונקס, ישב בכלא בעוון התנקשות בחייו של מהמר מקומי, התגלגל במשך שנים מקרב זוטא אחד למשנהו ולא הצליח לזכות בתואר העולמי, משום שסירב לשלם לי-מאפיה. ולבסוף זכה בתואר העולמי הנכ-סף, אחרי שהסכים בכל זאת למכור קרב אחד למהמרי העולם התחתון, שחצן, רבן, עקשן, קנאי עד כדי הולגניות, בעל כושר סבל בלתי רגיל (הוא גאה עד עצם היום הזה על שמעודו לא הופל לקרשי הזירה). הקהל נהר כדי לראותו מובס. אחרי שבעה חודשים הוא איבד את כתר-ו לשוגר ריי רובינסון, אחד המתאגפים האגדיים של שנות הארבעים והחמישים, יריבו של לה-מוטה ומי שהכריעו בחמישה מתוך ששת הקרבות שניהלו השניים.